

по църквитѣ. Готови дружини заеха града, следъ това се явиха предъ главния управителъ на Румелия Гаврилъ Кръстевичъ и му казаха, че народътъ иска съединение на Румелия и Княжеството. Кръстевичъ отговори:

— Щомъ е добро, направете го. Азъ съмъ българинъ, не мога да се противя.

— Ура! — извикаха всички. Музикитѣ засвириха, младежитѣ запѣха, народътъ се събра по всички села и градове. — Що става? — питатъ мнозина. — Южна България се присъединява къмъ Княжество България.

— Кой да бжде князь на Съединена България?

Народътъ едногласно отговори:

— Князь Александъръ!

И наистина, българскиятъ князь Александъръ, избранъ отъ I-то Велико народно събрание, се отзова на народния гласъ и отиде въ Пловдивъ, гдето съ министритѣ си пое управлението.

Дветѣ малки държави съставиха почти двойно по-голъма държава съ 96,000 кв. км. земя и 3,000,000 население. Сърбитѣ завидѣха на България, нападнаха я съ войска, но силната сега България извади храбритѣ си синове и прогони противника.

Така се закрепиха здрава и яка народна държава, която започна още по-силно да работи, да напредва и да се замогва.

Желанията на македонскитѣ българи.

Докато съединена България вървѣше тъй добре и стопански засилена, Македония оставаше все повече назадъ. Тя нѣмаше свобода. Въ много градове наредиха така, че българитѣ, макаръ мнозинство, стояха подъ гърци и сърби. Училищата по-рано бѣха български. Но като видѣха, че българитѣ